

HET WOORD

een Anne Verelst-thriller

Luc Vos

Uitgeverij Neckar | Noordwijkerhout

Herdruk oktober 2025
© 2025 Luc Vos
© 2025 Uitgeverij Neekar
Auteur: Luc Vos
Coverafbeelding: Shutterstock
Auteursfoto: Vita Lie Fotografie, Noordwijk
Uitgeverij: Neekar | Noordwijkerhout
www.uitgeverijneekar.nl
ISBN: 9789493193178
ISBN e-book: 9789493193185
NUR: 332 - Thriller

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Tekst-, illustratie en datamining van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan.

Het Woord is heilig! Slechts onze Heer kan bepalen wat wij moeten doen. Er bestaat geen twijfel, geen ander pad. Wij moeten luisteren naar Zijn Woord en doen wat Hij ons zegt. Alleen dan komt alles goed. We moeten ons afkeren van de verlorenen van deze aarde, de zonden afzweren. We moeten ons losmaken van zij die onze weg naar de hemel versperren, van zij die het pad zijn kwijtgeraakt. Van ...'

Anne struikelt net niet over de kasseien als ze opschrikt van de woorden die om haar heen lijken te vliegen. Slechts enkele flarden dringen tot haar door. Verward kijkt ze twee tellen naar de man die een dik boek met lederen kaft in zijn hand houdt en het zichtbaar oude voorwerp hoog in de lucht steekt. Er staan letters op de buitenkant, maar Anne kan ze niet lezen door de dikke vingers van de man die eromheen wringen en de tand des tijds die het goud gedeeltelijk heeft weggesleten.

Ze blijft staan, kijkt bewegingloos naar de man met de baard en de verwarde grijze haren. 'Weirdo,' gromt ze zachtjes. Eén seconde kijkt hij haar aan, het duister in zijn blik brengt een herinnering terug die Anne bijna pijn doet.

Dat kan niet!

Ze kijkt opnieuw, hij staart alweer naar ergens in de verte. Ze schudt haar hoofd om de indruk van zijn ogen af te werpen en haast zich door de Jezuïtenrui naar het Hendrik Conscienceplein. Het wemelt er van mensen in uniform en witte pakken voor de prachtige Carolus Borromeuskerk. Meestal komt ze er graag, het oude gebouw geeft haar rust, ook al is ze niet bijzonder gelovig, maar vandaag voelt ze die kalmte niet. De imposante gevel kijkt op haar neer. Enkele tellen kijkt ze naar de middagzon die het kruis op de piek lijkt te raken, dan schudt ze haar hoofd. Ze zoekt en vindt Mo die met Marie praat. Hij ziet haar, steekt zijn hand op.

'Hé, Anne.'

De ogen van de forensisch expert staan bezorgd. Hij wrijft over zijn kale schedel en laat een zucht ontsnappen tussen zijn op elkaar geperste lippen.

'Heb je iets gevonden?' vraagt ze.

Ze tikt Marie kort op haar schouder en knikt naar haar. Mo kijkt Anne aan.

‘Nee.’ Hij wijst om zich heen naar het door toeristen en bewoners bevolkte plein. ‘Niets.’

Het begint niet opnieuw!

‘Hmmm.’ Anne keert zich naar Marie. ‘Dit was nummer een?’

Marie wringt haar handen in elkaar. ‘Dat vermoeden we.’

Een rilling loopt over Annes rug, ze schudt even met haar schouders, maar de rilling blijft hangen. ‘Niet opnieuw,’ fluistert ze.

Marie legt een hand op Annes schouder. ‘Weet je zeker dat het gaat?’ vraagt ze.

‘Wat zeg je?’

‘Ben je hier klaar voor?’ herhaalt Marie.

Anne kijkt opnieuw naar de zon die het kruis heeft losgelaten. ‘Ja,’ antwoordt ze. Ze kijkt Marie met opgeheven kin aan. ‘Ik ga niet eeuwig thuis blijven zitten. Daar is niemand mee gediend.’

Marie lijkt te proberen om Annes gezichtsuitdrukking te ontleden, ze krijgt blijkbaar geen antwoord dat haar geruststelt. ‘Da’s waar, maar ...’

Annes hand gaat omhoog. ‘Dank voor je bezorgdheid, Marie, maar het gaat.’

‘Oké.’ Marie geeft Mo een zachte klap op zijn schouder en loopt met Anne over het plein. ‘Tot hier is ze op camerabeelden gezien,’ zegt Marie. Ze wijst naar de ingang onder de boog. ‘Daar, links van het beeld van de schrijver van *de Leeuw van Vlaanderen*, de man van wie wordt gezegd dat hij zijn volk leerde lezen.’ Een ogenblik verschijnt er een glimlach om Maries lippen. ‘Daarna stopt elk spoor.’

‘Hoe laat was dat?’ vraagt Anne. Ze kijkt rond op het plein, de rust die ze hier bij eerdere gelegenheden vond, is vandaag spoorloos.

‘Rond vier uur in de namiddag.’

Anne werpt een blik op haar horloge, de wijzers geven iets na twee in de namiddag aan. Ze kijkt naar de stand van de zon, het hemellichaam geeft geen enkel spoor prijs van wat er hier gebeurde.

‘Iemand die haar volgde?’ vraagt Anne.

Marie schudt haar hoofd. ‘Er stonden uiteraard veel mensen op de beelden, en we trekken nog een paar sporen na, maar niemand die verdacht leek.’ Ze wijst naar de man verderop die zijn bruine lederen boek nog steeds trillend in de lucht houdt. ‘Die vreemde luis komt er

ook op voor, maar hij stond er net zoals hij er nu staat, de vrouw net zoals ze nu is.'

'Vrouw?' Verward schudt Anne haar hoofd. 'Welke vrouw?'

'Die achter hem staat. Ze maakt zich onzichtbaar, maar ze is er wel.' Anne staart naar de man die het boek in de hoogte houdt en schijnbaar op de automatische piloot zijn preek afsteekt. Pas nu ziet ze inderdaad een vrouw achter hem. Ze heeft een kap op haar hoofd, haar ogen zijn naar de grond gericht.

'Godsdienstgekken,' zucht ze. Ze wendt zich tot Marie. 'Is hij ondervraagd?'

'Ja,' bevestigt Marie. Ze wijst naar een agent verderop. 'Tony deed het, maar de man zegt dat hij niets heeft gezien.' Marie tikt twee keer tegen haar slaap. 'De vrouw antwoordde gewoon niet. Alsof ze er niet was. Maar hij zei dat zij ook niets had gezien.'

'Niets wat niet in hun bijbel past,' schampert Anne. 'Het geloof, bron van zoveel ...'

'Rustig Anne,' zegt Marie. 'Ik weet wat je bedoelt en je hebt gelijk, maar laten we de zaken objectief bekijken. Ik denk niet dat hij of een of ander geloof hier iets mee te maken hebben.'

Twee tellen kijkt Anne nog naar de man en de in zijn schaduw schuilgaande vrouw.

'Nee, wellicht niet.'

Lange tijd blijft het stil, de twee vrouwen kijken over het prachtige plein, maar van een verdwenen jonge vrouw is geen spoor. 'Ze is gezien toen ze dit plein opliep?' vraagt Anne.

'Ja, daar zijn we zeker van, maar ze is er niet meer afgelopen.'

'Hmmm.' Anne draait enkele keren om haar as, haar ogen speuren naar alle uitgangen, maar ze kan zich niet voorstellen waar iemand de jonge vrouw die ze zoeken kan hebben weggesmokkeld.

'In de kerk?' vraagt Anne.

'Daar hebben we alles onderzocht, samen met de priester, geen spoor van haar te vinden.' Maries ogen worden dromerig. 'Er zijn plekken waar geen normale sterveling ooit komt. Bijzonder mooi,' fluistert ze. Ze schudt haar hoofd, haar ogen worden weer helder. 'Maar niets te vinden dus.'

'Hmmm.' Anne balt haar vuisten.

'Wat denk je?' vraagt Marie.

Anne kijkt haar vriendin zonder knipperen aan.

‘Ik weet het niet, Marie. Maar ik heb er geen goed gevoel bij. Drie onrustbarende verdwijningen van jonge vrouwen in iets meer dan een week tijd? Ik geloof niet meer in toeval.’ Ze volgt een schaduw die voor haar op de grond wordt getekend. ‘Vroeger al niet, nu helemaal niet meer.’

Marie lijkt de kasseien van het plein te bestuderen, ze bukt als ze schijnbaar iets ziet liggen. ‘Ik ook niet,’ zegt ze nog gebukt. ‘Maar we mogen niet paranoïde worden.’ Haar hand reikt naar iets, ze trekt hem terug als ze ziet dat het een lipje van een blikje frisdrank blijkt te zijn.

Anne zucht.

Dat probeer ik.

‘Nee,’ antwoordt Anne. ‘Maar we moeten elk spoor onderzoeken.’

Zodat we zeker weten dat het niet hetzelfde is.

Niet doen, Anne. Niet doen!

Ze kijkt weg van Marie, negeert haar onderzoekende blik.

‘Dat moeten we zeker,’ stemt Marie in. Ze kijkt in haar handpalmen alsof de lijnen antwoorden zullen geven. ‘Commissaris Langen al gehoord?’ vraagt ze.

Annes gezicht betreft, ze kijkt om zich heen. Ze mist de muziek die op dit plein hoort te spelen, de violist en trompettist die hier geregeld in duel gaan. Ze zijn er niet. Ze zijn even niet welkom, want dit onderzoek heeft voorrang.

Ik hoop dat ze hier nog willen spelen als ze horen wat er is gebeurd.

‘Nee. Maar dat zal niet lang meer duren.’ Ze zucht. ‘Kom, laten we naar het bureau gaan. Ik wil het hem zelf vertellen voor hij weer ontploft.’

Marie volgt haar, in stilte lopen ze de tien minuten naar het politiebureau.

‘Wil je iets eten?’ vraagt Marie als ze voorbij een broodjeszaak komen.

‘Graag,’ antwoordt Anne. ‘Een bruin stokbrood tomaat mozzarella. Centen nodig?’

Marie heft haar hand afwerend op. ‘Regelen we wel.’

‘Dank.’ Anne kijkt even op. ‘Ik loop al door, goed?’

‘Ik volg,’ bevestigt Marie en loopt de zaak binnen.

Anne kijkt haar even dromerig na, zucht diep en vervolgt haar weg.

‘Wat is dit nu weer?’ fluistert ze voor zich uit. ‘Wat is dit nu weer?’

‘A^u.’ Een gedempte kreun weerklinkt.

Ben ik dat?

Het geluid boezemt de jonge vrouw angst in.

‘Is hier iemand?’

Het blijft stil.

Waar ben ik?

Ze probeert in haar ogen te wrijven, schrikt opnieuw.

‘Wat!’

Ze rukt aan de touwen die haar handen bij elkaar houden, ze krijgt er geen beweging in. Ze draait met haar schouders, maar snel valt deze beweging stil als pijscheuten door haar lichaam trekken.

‘Wat is dit?’ klinkt verschillende keren fluisterend, dan is het weer stil.

Ze slaagt erin haar dichtgeplakte ogen te openen, maar ze ziet niets. Ze knippert enkele keren snel, de omgeving blijft donker.

Of niet?

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en kijkt naar de overkant.

Is dat licht?

Een dunne streep lijkt tegen de vloer te zweven.

Een deur?

De angst die haar lijf probeert te overheersen wordt enkele tellen opzijgeduwd. Ze onderneemt een poging om overeind te komen op ...

Waar zit ik op? Is dit een bed?

Haar bij elkaar gebonden handen voelen aan de stof onder haar billen.

Een bank of een bed.

Waarom een bed?

Wilde ideeën buitelen door elkaar in haar hoofd.

Niet doen! Hier is een verklaring voor!

Ze ademt diep in, probeert haar benen te bewegen. Die lijken niet te zijn vastgebonden. Tenminste, ze ziet niets, maar voelt ook geen touwen om haar enkels. Een meevaller, denkt ze. Ze zwaait ze naar rechts, ze gaan ver genoeg uit elkaar om te kunnen bewegen.

Goed.

Ze laat haar voeten zakken, tot ze iets raken.

De vloer. Veilig? Heb ik nog schoenen aan?

Het besef dat ze dat niet weet of voelt, verwacht haar.

Rustig blijven, Ama!

Ze beweegt haar tenen, voelt geen kousen.

Wat droeg ik? Ik had toch ... ik droeg toch schoenen?

Haar hoofd doet pijn, langzaam komen de herinneringen terug.

Je was in de stad. Je ging winkelen. Je had afgesproken met ...

Het bonzen in haar hoofd wordt heviger. Alsof ze te veel heeft gedronken.

Je was nuchter.

Ze sluit haar ogen, ademt diep in, het bonzen neemt af.

Ja. Je had met Tanya afgesproken.

Paniek stuwt haar hartslag opnieuw de hoogte in.

Is zij hier ook?

‘Tanya?’ Haar stem klinkt schor. Een antwoord blijft uit. ‘Tanya?’ Ze klinkt luider, nog blijft het stil. Een onverwachte opluchting golft door haar heen.

Ze is hier niet.

Even snel wordt de opluchting verdreven door een gevoel van eenzaamheid.

Misschien is ze ergens anders.

Had je haar al gezien?

Opnieuw pijnigt Ama haar hersenen. Haar herinneringen zijn troebel. De opluchting neemt toe als ze beseft dat ze Tanya nog niet had ontmoet. Ze was via het Hendrik Conscienceplein op weg naar ... naar de Meir? Ja, maar ...

Je was er nog niet.

Ze blijft stil. Ze zit op de rand van het bed, probeert haar evenwicht te bewaren met haar achter haar rug gebonden handen.

Waar was je dan wel?

Een beeld van de Carolus Borromeuskerk verschijnt voor haar ogen.

Was je daar?

Een warrige herinnering vliegt voorbij. Een begrafenis. Van een vriend. In die kerk.

Dat was een tijd geleden.

Een steek gaat door haar hart. Veel te jong was hij. Ze schudt haar hoofd, stopt de beweging onmiddellijk.

Nu niet.

Ze concentreert zich, opnieuw ziet ze de gevel van de kerk.

Wie heeft jou daar aangesproken?

Een gezicht dat ze niet eerder zag zweeft voorbij.

Een man?

Zijn gelaat was vreemd. Oud en jong tegelijk. De wirwar aan gedachten wordt erger. Een waarheid die ze tot nu toe niet toeliet, dringt zich met grote kracht aan haar op.

Heeft hij jou ontvoerd?

Ze huivert. Tranen lopen over haar wangen. Ze wil haar hand heffen om ze af te vegen, de touwen verhinderen dat.

Wat is dit!

Haar borst gaat met korte bewegingen op en neer, tranen stromen, ze drogen even snel weer op.

‘Nee!’

De schreeuw doet pijn aan haar keel, tegelijk voelt het goed. Ze verwacht dat er reactie zal komen, maar het blijft stil. Langzaam komt haar ademhaling tot rust.

Je bent er nog.

Ze hijgt, hervindt haar evenwicht en kijkt naar de plek waar eerder een streep licht was te zien.

Het is er nog.

Ze probeert overeind te komen. Haar benen zijn niet gebonden, toch kost het haar moeite om los te komen van het bed. Drie pogingen heeft ze nodig voor ze zonder te vallen - en het bonzen in haar hoofd een nieuwe ervaring te gunnen - overeind staat. Ze wankelt even, dan staat ze stil.

Goed.

Ze houdt haar hoofd schuin, alles om haar heen is stil.

‘Waar ben ik?’ fluistert ze. ‘Niet in de stad.’ Ze zwijgt enkele tellen. ‘Of wel?’

Ze schudt met haar schouders, het prikken in haar armen is minder. Ook haar benen hebben een stuk van hun kracht hervonden, ze schuifelt in de richting van het licht.

Voorzichtig.

Ze knijpt haar ogen bijna dicht, het licht lijkt helderder te worden.
Je kan hier uitkomen.

De hoop dat ze haar eigen woorden kan geloven, zet voor even een rem op de groeiende angst. Ze doet nog een paar passen naar voren, de streep licht nadert.

Wat als daar iemand is?

Ze stopt, angst trekt de kracht uit haar benen.

Wat als daar niemand is?

Iemand stopte jou in deze kamer.

Het blijft stil.

Iemand bond jou vast.

De zin om terug naar het bed te gaan en te wachten, dringt zich aan haar op.

‘Nee!’

De herhaalde schreeuw verjaagt de onzekerheid weer.

Je moet hier weg.

Opnieuw komt Ama in beweging. Ze zet een stap dichters naar de deur, ze kan hem bijna aanraken. Ze stopt en wacht. Ze luistert. Het is stil aan de andere kant. Ze kijkt, ziet in de schemer iets wat op een deurklink lijkt.

Is hij open?

Ze tast met haar vastgebonden handen aan de ronde klink. Het metaal is koel, de aanraking doet haar schrikken. Ze laat los.

Niet flauw doen!

Ze omvat de klink opnieuw, ze wil eraan draaien. Haar adem stukt. Een luide bons op de deur doet haar terugdeinzen. Ze struikelt, valt. Haar hoofd raakt het bed. Een zucht ontsnapt aan haar mond. Alles wordt donker.

‘Het Woord is heilig. Er is maar een Woord, dat is het Zijne. Het Woord van onze Heer. Van Hij die de waarheid kent, die de waarheid deelt met al zij die het willen horen. Al zij die niet luisteren, zijn verdoemd.’

De hand van de man gaat de hoogte in. Hij houdt een dik boek in de lucht. De kaft is van bruin leer. Glad en afgesleten, met een scheur hier en daar. De dunne bladeren hadden ooit een gouden afwerking, daarvan resten slechts enkele sporen.

‘Luister naar Het Woord! Doe wat Het vraagt. Alleen dan kan je worden gered.’

Hij zwaait met het boek naar een man die gehaast voorbijloopt. De man kijkt even op en werpt de predikant een woedende blik toe.

‘Laat me met rust, gek,’ mompelt hij en haast zich verder.

De man met het boek hoort het niet. Hij kijkt naar een punt in de verte en praat. Woorden rollen zonder moeite in een eindeloze stroom uit zijn mond. Af en toe kijkt hij opzij, de vrouw die het onderwerp is van zijn blik lijkt in elkaar te krimpen als hij naar haar kijkt. Ze staat gebogen, een halve meter achter hem. Ze kijkt naar het boek, luistert naar zijn woorden, haar hoofd naar de grond gericht. Af en toe kijkt ze omhoog, als zijn aandacht naar iets anders in de buurt gaat. Ze werpt hem een snelle blik toe, gebaart naar de voorbijgangers. Haar hoofd gaat onmiddellijk weer naar beneden als iemand haar aankijkt. Ze wordt nog iets kleiner als hij naar haar kijkt.

Hij zet zijn woordenstroom verder, stopt een ogenblik als zijn blik wordt gevangen door een vrouw met lange, zwarte haren die zijn richting uitkomt.

Ja!

Een warme gloed start in zijn onderbuik. Heel even blijven hun ogen verbonden, dan loopt ze verder zonder hem nog aan te kijken.

Zo mooi!

Het besef dat hij is gestopt met praten wordt pijnlijk duidelijk door een stomp in zijn rug. Hij kucht en zoekt naar woorden om te herstarten. Hij kijkt in de richting van de vrouw met de lange haren en het prachtige lichaam, maar ze is verdergegaan.

Spijtig, ze was perfect geweest.

Hij begint opnieuw, maar ziet haar nog steeds voor zich.

‘Het Woord zal jou redden. Redden van de dood, redden van de zonde. Van het einde der tijden. Het Woord zal het eeuwige leven geven, voor zij die het horen. Luister naar Het Woord. Van Hij die onze redder is.’

Ze staat achter hem en zwijgt. Ze luistert en rilt als hij zijn stem verheft. Ze blijft staan en wacht. Tot het tijd is om naar huis te gaan. Tot Het Woord voldoende is verkondigd. Voor vandaag. Want morgen komen ze terug. Tot mensen luisteren. Tot iedereen luistert.

Ze buigt haar hoofd. Ze zwijgt. En luistert.

A ma's hoofd bonst. Langzaam opent ze haar ogen. Met trillende vingers wrijft ze over de plek op haar schedel waarmee ze het bed raakte. Het voelt vochtig. Ze brengt haar hand naar haar neus en ruikt eraan.

Geen bloed.

Ze slaakt een zucht van opluchting, die is van korte duur als het besef dat ze zit opgesloten opnieuw tot haar doordringt.

Wie was daar?

Een wirwar aan vragen vliegt door haar hoofd. De groeiende zekerheid dat er iets grondig fout is, brengt geen rust.

Je moet het opnieuw proberen.

Ama tast nog eens naar haar hoofd, het lijkt mee te vallen. Ze krabbelt overeind, haar benen voelen als was, tintelingen trekken door haar kuit. Ze steunt op de grond, dan slaagt ze erin overeind te gaan staan en enkele stappen te lopen. Ze schuifelt dichterbij. Het geluid van haar slepende voeten over de grond vergroot de onzekerheid.

Je draagt geen schoenen.

Even kan ze niet meer bewegen.

Ben ik naakt?

Haar handen tasten over haar buik en haar borsten, ze voelt een jurkje.

Droeg je dat?

Ze schudt met haar schouders, de beweging doet pijn, maar de zekerheid dat ze de kleren draagt die ze droeg toen ze verdween, stelt haar gerust. Een stukje.

Je moet naar de deur, Ama. Je moet te weten komen waar je bent.

Met kleine stappen schuifelt ze verder.

Wat ...

In een natuurlijke reflex houdt ze haar handen voor zich. Tot haar verbazing kan ze dat doen. De touwen die haar in bedwang hielden, zijn verdwenen van haar polsen. Pas nu dringt het tot haar door dat ze er niet meer zijn sinds ze wakker werd na haar val.

Hoe kan dit? Was ik altijd al los?

Haar hoofd gaat snel van links naar rechts, enkel de streep licht onder de deur doorbreekt het diepe duister.

Deed die persoon aan de andere kant van de deur dit?

De angst dat er iemand bij haar was toen ze buiten westen was, dat iemand haar aanraakte zonder dat ze dat wist of wilde, perst de zuurstof uit haar longen. Ze tast naar haar borsten, tussen haar benen. Voorzichtige opluchting zoekt een weg door haar lijf als ze denkt dat er niets is gebeurd.

‘Waarom ben ik hier?’ fluistert ze.

Het duurt een tijd voor ze de moed vindt om opnieuw naar de deur te gaan.

‘Komaan, Ama. Laat je niet kennen. Je moet dit doen. Je moet hier weg! Je hebt genoeg meegemaakt in je leven om je niet zo snel uit het lood te laten slaan.’

Ama zucht diep.

Dat is waar, maar ontvoerd ben ik nog nooit.

Ze sluit haar ogen, ademt diep in en zet een nieuwe stap naar de deur. Haar beweging lijkt te bevrozen als er aan de andere kant van de deur een geluid weerklinkt. Een blikkerige tik op een harde ondergrond klinkt van vlak voor haar.

‘Wie is daar?’ roep ze luid.

Ze zet een stap naar voren en met een ruk trekt ze aan de klink. Tegen haar verwachting in geeft de deur mee. Het heldere licht brandt in haar ogen. Ze knippert en slechts langzaam onderscheidt ze iets. Ze kijkt naar beneden, een plastic bord staat op de grond. Nog verblind door het heldere licht springt ze naar voren.

‘Wie is daar?’ roept ze opnieuw. Dan wordt ze geraakt door een harde klap en valt ze voor de tweede keer op de grond. Nu raakt haar hoofd het bed net niet, maar het duurt even voor ze er weer in slaagt om overeind te kruipen. Met gesloten ogen ligt ze languit op de koude vloer, hoort ze de zich verwijderende voetstappen en een dichtslaan-de deur.

‘Wat is dit?’ fluistert ze onafgebroken. ‘Wat is dit?’

‘D aar is ze.’

De man knijpt zijn ogen halfdicht. Het geluid van de stem op de achterbank bezorgt hem een rilling in zijn onderbuik.

‘Dat zie ik.’ Hij hoort hoe haar ademhaling versnelt. Hij slikt het vervolg van zijn antwoord in.

‘Zij is de volgende,’ zegt ze op lijzige toon.

‘Het is hier gevaarlijk.’ Hij wijst naar feestende mannen en vrouwen die met regelmaat de feestzaal aan de oevers van de Schelde in- en uitlopen. ‘Deze stroom stopt nooit,’ mompelt hij.

‘Maakt niet uit,’ klinkt een sneer vanop de achterbank. ‘Zij is het!’

‘Maar waarom ...’

Een slag op zijn schouder brengt hem tot zwijgen.

‘Zij en niemand anders.’

‘Oké,’ zegt hij aarzelend.

Zijn hand gaat naar de deurklink van zijn auto.

‘Wacht!’

De snerpende stem veroorzaakt een gevoel van walging in zijn lijf, zijn hand valt stil op tien centimeter van de klink.

‘Er is iemand.’

Door het donkere raam van zijn auto kijkt hij naar het meisje dat een luchtje lijkt te scheppen onder een van de bogen van het oude gebouw, hij ziet de man die een eindje verderop een sigaret rookt.

‘Dadelijk is ze weg,’ zegt hij.

Er komt geen antwoord, de man met de sigaret neemt een laatste trek, werpt de peuk achteloos achter zich en loopt terug naar het feestje dat volop aan de gang is aan de Waagnatie. De jonge vrouw is weer alleen.

‘Nu!’

Hij negeert de irritatie die de stem veroorzaakt en opent zijn portier. Hij zet zijn pet op, schuift die zo ver mogelijk naar voren over zijn hoofd, tast naar de prop in zijn rechterzak en loopt met grote passen naar het meisje. Het is maar tien meter, ze hoort hem niet komen door zijn ultrazachte schoenen. Ze lijkt te schrikken als er iets tegen haar neus en mond wordt gedrukt, dan is haar weerstand verdwenen.

De man drukt enkele seconden, ze wordt slap in zijn armen. Hij grijpt haar onder haar oksels, laat zijn handen op haar borsten rusten. Haar mobieltje valt met een klap op de kasseien, het geluid is luid in de warme avond, maar niemand lijkt het te horen. Hij concentreert zich weer op de vrouw die tegen hem aanleunt. De warmte die door zijn handen naar zijn onderlijf vloeit, vergroot zijn opwindning.

Ja!

Hij keert om, herinnert zich pijnlijk goed hoe zij reageerde toen hij zijn handen op de borsten van de eerste legde en laat de jonge vrouw los. Niet helemaal, net onder haar oksels houdt hij haar nog vast.

‘Laat haar daar los!’ had ze geroepen. ‘Dat is des duivels.’

Hij had gehoorzaamd, net zoals hij er nu voor zorgt dat ze het niet ziet, maar het gevoel dat net door zijn handen stroomde, dat zachte weefsel onder zijn huid, slechts afgeschermd door een dun zomerjurkje, kan ze hem niet meer afnemen. Een ogenblik dacht hij een opstaande tepel te voelen. De droom die elke nacht voorbijkomt, het verlangen dat hij zijn handen echt op deze prachtige vrouwenlijven kan leggen, wordt weer een beetje meer werkelijkheid.

Hij werpt een snelle blik om zich heen, niemand ziet hem. Hij draagt de jonge vrouw, die hooguit vijftig kilo weegt, met veel gemak naar de auto. Zij duwt de achterdeur open, hij legt de nieuwe naast haar.

‘Snel,’ sist ze.

Hij slikt zijn antwoord in en neemt plaats achter het stuur. Nog een snelle blik op de omgeving, maar niets geeft aan dat ze zijn gezien en hij start de wagen. De weg naar hun huis is niet lang, zonder hindernissen rijdt hij de garage binnen en draagt de jonge meid naar de plek waar ze kan rusten.

‘Niet blijven hangen,’ roept zij van bovenaan de trap.

‘Hier zie je mij niet,’ fluistert hij.

Hij legt de vrouw op het bed en laat zijn vingertoppen over haar borsten glijden. Hij beroert haar tepels, opwindning nadert een explosie in zijn lijf. Een ogenblik krijgt hij de neiging om haar tussen haar benen te strelen, de herhaalde snerpemde stem van boven zorgt ervoor dat hij zijn hand weer terugtrekt. Hij zucht diep, neemt haar schoenen mee, sluit de deur, wacht heel even om de opwinding te laten zakken en loopt naar boven.

Hij kijkt de vrouw die in de woonkamer voor het kruisbeeld knielt

niet aan, loopt naar zijn slaapkamer en kleedt zich om. Hij zegt haar geen gedag en verlaat het huis. Hij vertrekt naar zijn werk. Een glimlach zweeft haast onzichtbaar om zijn mond als de herinnering aan de zachte huid onder zijn vingers door zijn hoofd blijft dansen.

Het wordt zo mooi!

Hij is doodmoe als hij bijna tien uur later de voordeur weer opent en naar binnen loopt. Zijn vrouw zit op dezelfde plek als waar ze zat toen hij vertrok, ze kijkt hem niet aan.

‘Ik heb vandaag geen zin in pasta,’ zegt ze uit het niets.

‘Hebben ... hebben zij al ontbijt gehad?’ vraagt hij na een korte stilte.

Het duurt even voor het antwoord komt. De woorden hebben zichtbare rillingen over zijn lijf tot gevolg.

‘Wie zou hen dat hebben gegeven? Dat is jouw taak, of denk je dat dat is veranderd?’

Hij leunt tegen het aanrecht en ademt enkele keren diep in. Hij sluit zijn ogen, lijkt iets tegen zichzelf te zeggen.

‘Wat als zij wel pasta willen?’

Het duurt even voor ze antwoordt. ‘Zij eten wat wij eten. Of wil je er hier een hotel van maken? Als het hun niet aanstaat, eten ze maar niets. Dat is ook boete doen.’

De twee prachtige jonge vrouwen zweven voor zijn ogen voorbij, het verlangen om bij hen te zijn, wordt snel groter.

Ooit.

Hij kijkt haar schuin aan, ze gunt hem geen blik. Ze zit op haar knieën voor het grote beeld in het midden van de woonkamer, haar hoofd gebogen. Haar lippen bewegen onhoorbaar, hij weet wat ze prevelt.

Ooit.

Hij legt een paar sneden brood op twee borden en draagt ze naar beneden. Hij zoekt een alternatief voor pasta in de voorraadkamer en gaat vervolgens enkele uren op zijn bed liggen. Hij kan de slaap niet vatten, ook al is hij doodmoe. De beelden van de vrouwen dansen de hele tijd voor zijn ogen. De aanrakingen zinderen nog steeds door zijn vingertoppen. Het verlangen, de zekerheid dat er meer op komt is, weerhoudt hem van slapen. Opwinding die hij niet eerder voelde, stroomt door zijn lijf. Lichamelijke reacties die hij dacht te zijn kwijtgeraakt, keren terug.

Het zal toch gebeuren.

*Ja, het kan nog.
Met die zwartharige van eerder vandaag. Dat zou geweldig zijn.
Het komt, het duurt niet lang meer nu.
Hij wil fluiten, hij blijft stil.
Niet lang meer.*